Hymn to Aretē by Aristotle

᾿Αρετὰ πολύμοχθε γένει βροτείῳ,
θήραμα κάλλιστον βίῳ,
σᾶς πέρι, παρθένε, μορφᾶς
καὶ θανεῖν ζηλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος
καὶ πόνους τλῆναι μαλεροὺς ἀκάμαντας·
τοῖον ἐπὶ φρένα βάλλεις
καρπὸν ἰσαθάνατον χρυσοῦ τε κρείσσω
καὶ γονέων μαλακαυγήτοιό θ᾽ ὕπνου.
σεῦ δ᾽ ἕνεκεν καὶ ὁ δῖος
Ἡρακλῆς Λήδας τε κοῦροι
πόλλ᾽ ἀνέτλασαν ἐν ἔργοις
σὰν ... ἑποντες δύναμιν·
σοῖς τε πόθοις ᾿Αχιλεὺς Αἴας
τ᾽ ᾿Αΐδαο δόμους ἦλθον·
σᾶς δ᾽ ἕνεκεν φιλίου μορφᾶς ᾿Αταρνέος
ἔντροφος ἀελίου χήρωσεν αὐγάς.
τοιγὰρ ἀοίδιμος ἔργοις,
ἀθάνατόν τέ μιν αὐξήσουσι Μοῦσαι,
Μναμοσύνας θύγατρες, Διὸς
ξενίου σέβας αὔξουσαι
φιλίας τε γέρας βεβαίου.